

Abstrakt

Cílem této bakalářské práce je objasnit úlohu, kterou sehrály jednotky československých legií při uznání Československého zahraničního odboje ze strany dohodových mocností. Pro formulaci hypotézy byly v této práci použity postuláty klasického realismu podle H. Morgenthaua, jež zdůrazňují klíčovou roli vojenské síly při posuzování relevance mezinárodně-politických aktérů. Proto bude v empirické části práce nejdříve vyložen vývoj vojenských jednotek, které vznikaly bezprostředně po vypuknutí války z iniciativy českých a slovenských krajanů v zahraničí. Politické vedení zahraniční akce se po sporech o cíle a prostředky odboje zformovalo až v roce 1916 do Československé národní rady. Dohodové mocnosti nicméně měly až do poloviny roku 1918 zájem na zachování Rakousko-Uherska, které považovaly za důležitého činitele systému rovnováhy moci ve střední Evropě. Zlom v jejich uvažování nastal až v souvislosti s ozbrojeným vystoupením čs. legií v Rusku proti bolševické vládě v květnu 1918. Jak ukázal můj výzkum, právě ovládnutí velké části Sibíře a Transsibiřské magistrály československým vojskem představovalo rozhodující faktor v bezprecedentním uznání Československé národní rady, jako vlády dosud neexistujícího československého státu.